

Formandens beretning 2025

Ja... 2025 blev året, hvor vi mere end én gang har kigget på hinanden og tænkt:
“Det bliver spændende, om vi også er her næste år...”

Vi har sagt farvel til flere medlemmer. Der har været gode og helt forståelige grunde – men derfor kan det jo godt gøre lidt ondt alligevel.
Og når medlemstallet falder, så kan man godt begynde at tælle stole i stedet for stemmer.

Og så sagde vi også farvel til Marie – vores pianist gennem mange år.
Hun valgte, meget fornuftigt, at prioritere sin familie.
Det kan vi jo godt forstå...
(selvom vi da overvejede at tilbyde at adoptere hende i stedet 😊)

En kæmpe tak til Marie for alle de år, hun har været en fast og uvurderlig del af Iceglory. Hun har sat et stort aftryk – både musikalsk og menneskeligt.

Men når en dør lukker, så åbner der en anden, og ind ad den anden dør, kom Ulla. Og hvor var det godt. Det er jo ingen hemmelighed, at vi i en periode inden Ulla dukkede, at vi var en smule presset, men Ulla formåede at gøre os rolige.

Jeg er helt sikker på at Ulla nok skal blive en lige så fast del af vores kor, som Marie var og som Allan er. Allan vores korleder som utrætteligt møder op til vores øveaftener, også selvom der i perioder var mere plads pr kormedlem, end Corona reglerne forskrev.

Men!
På trods af bekymringer og færre medlemmer, så har vi faktisk haft et travlt forår.

Vi havde flere betalte arrangementer i kalenderen.
Og vi var... lad os sige... *spændte* på, om vi kunne stille med et helt kor.

Så vi gjorde det, man gør i en lille krise – vi ringede til de gamle kendinge!
Og heldigvis var der flere tidligere medlemmer, der sagde:
“Selvfølgelig kommer vi og synger med!”

Det betød mere, end I aner.
Så tusind tak – I var med til at redde både koncerterne og vores nattesøvn.

Vi deltog igen i påske- og pinsekoncerterne. Det er efterhånden så fast en tradition, at det næsten ville være mærkeligt ikke at være der.

Vi tog også en øveaften på Bovarian.
Det var skønt at komme lidt ud og synge i nye omgivelser – og altid dejligt at mærke, at vores musik kan leve andre steder end bare her i kirken.

Så var der koncert på Arken, hvor vi blev hyret af Rotary til at skyde deres nye Rotary-år i gang. Vi blev inviteret med som et eksempel på et lokalt kor. Og det må vi godt være lidt stolte over.

Inden sommerferien holdt vi vores egen sommerkoncert her i kirken. Det var en dejlig afslutning på sæsonen – og en mulighed for at vise, at selvom vi ikke er verdens største kor... så kan vi altså stadig levere varen!

Vi sluttede af på SeSa med mad og hygge. For man kan synge meget – men man skal også have lidt at stå imod med.

Efter sommerferien kastede vi os ud i fritidsmessen. Vi håbede på en strøm af nye medlemmer.

Det vi fik... var primært forbipasserende, der var på vej et andet sted hen. Vores stand havde fået en placering, som nok bedst kan beskrives som "strategisk usynlig". Så vi overvejer stadig, om det skal gentages.

Vi deltog også i Stafet for Livet – denne gang ved Gadekæret. Det var bedre besøgt, og vi holder virkelig af at være med. Det er en vigtig sag, og det føles meningsfuldt at kunne bidrage med musik og stemning – og samtidig støtte Allan og Ulla ved at stille op uden beregning.

Efteråret stod i julens tegn – som det jo gør. Der blev øvet flittigt – både gamle klassikere og nye sange.

Vores egen julekoncert her i kirken var igen for fuld kirke. Og det er altså noget særligt. At stå der og mærke, at vi for mange er blevet en del af deres juletradition – det er stort.

Vi var også på Kærbo, hvor vi som altid blev taget så varmt imod. Der bliver sunget med. Der bliver smilet. Og indimellem bliver der danset. Og når folk danser til ens korsang – så ved man, at man har gjort noget rigtigt.

Året sluttede med vores julefrokost, hvor der var masser af mad, hygge, grin og ikke mindst lidt sange til at binde en fin sløjfe på det, vi har sammen. Så til alle kormedlemmer, tusinde tak for et år, hvor vi løftede sammen, og fik givet nogle gode koncerter og at vi, på trods af en svær tid, alligevel b lev og holdt fast.

Noget af det vigtigste, der skete i år, var dog, at vi – med Anne som talsperson – bad om taletid på menighedsrådsmødet.

Vi rakte hånden op og sagde:

“Vi vil virkelig gerne blive ved med at være et gospelkor her – men vi har brug for hjælp.”

Og vi fik hjælp.

Både økonomisk støtte til annoncer og synlighed via kirkens platforme.

Og vi kan allerede se, at det virker.

Så en stor og oprigtig tak til menighedsrådet for opbakningen. Det gør en kæmpe forskel.

Til sidst:

Tak til bestyrelsen. Tak for jeres tid Tak for møderne.

Tak for idéerne.

Tak for tålmodigheden.

Og tak fordi I bliver ved – også når vi har været tættere på overlevelse end overskud.

Og med de ord overlader jeg beretningen til forsamlingen –
og håber, at vi næste år kan starte med at sige:

“2026 blev året, hvor vi voksede igen.”

Tak for ordet.